

A FÖLDÖN

BÉKESSÉG...

ÜZENET

**A VENEZUELAI MAGYAR EVANGÉLIUMI
KERESZTYÉNEKHEZ**

XXXV évf.

1986
6. szám

"a földön békesség" - ez volt az angyalok karácsonyi jókivánsága az emberek számára. De kinek szól ez a jókivánság? Van-e valóban békesség?

A bibliafordítások között nagy a véleménykülönbség. A katolikus fordításokban a "jóakaratu embereknek" szól a békesség. A Károlyi fordításban ez áll "Az emberekhez jóakaratu" tehát általánosan mindenkihez. A legújabb svéd fordítás viszont azt írja "azoknak, akiket Isten kiválasztott".

A sok magyarázat nyilvánvalóan mutatja, hogy valami baj van a békességgel. Mert békesség nincs, kezdettől fogva nem is volt, legkevésbe a jóakaratu vagy kiválasztot embereknek. - Azaz, jobban mondva, Isten békessége, melyet az angyalok hirdettek, csak a hit számára érzékelhető valóság.

Bizonyos értelemben mind a három fordítónak igaza van. Mert a békességet minden ember számára hirdeti Isten, de azt felfogni csak jóakarattal lehet azoknak, akik Istent keresik, akik az ő népéhez tartoznak.

Ez a lelki békesség kerül veszélybe napjainkban.

Az emberek ma olyan elszántan küzdenek külső körülményeik megjavításáért, hogy ezáltal bensőjüket hanyagolják el, elvesztik a belső békességet, s ezáltal minden elért eredmény, az egész élet veszélybe kerül.

A belső békességet nem lehet sem idegnyugtatókkal, sem vitaminkurával megszerezni, csak hallgatással.

Mi lenne, ha az év hátralevő részében minden héten egy TV és rádió nélküli napot tartanánk, amikor leülnénk h a l l g a t n i. - Vagy leülnénk a másikat meghallgatni, vagy próbálnánk a Lélek hangjára figyelni, amely a hétköznapi rohanásában hallhatatlan. A békesség Isten előtti csendben születik meg bennünk.

Éppen a karácsonyi történeten keresztül szól Isten hozzánk az ő végtelen szeretetéről, amellyel bűneinket megbocsájtja, terheinket leveszi vállunkról és elmondja nekünk, hogy Ő az, aki gondot visel rólunk.

A külső békétlenség, szenvedés ennek a földi életnek velejárója, de ennek a nyugtalanságnak és lármanak közepette akar Isten bennünket megőrizni magának az örök életre. Tanuljunk meg hallgatni és tanuljuk meg meghallani amit az angyalok mondtak, ami minden népnek öröme lett, hogy Neked is békességed lehessen Istennel.

K.A.

KARÁCSONYI-ÁDVENTI GONDOLATAIM

Nálunk otthon volt egy nagy ebédlőasztal. Nem azért volt nagy mert én voltam kicsi, hanem valójában egy nagyon nagy méretű asztal volt, húsz személy kényelmesen elfért mellette.

Diófából volt és olyan súlyos, hogy amikor az ebédlőt takarították, az egész család segítségével tudtuk csak elmozdítani.

Eköré az asztal köré ült le a család eszmétcserélni, beszélgetni. Ehez az asztalhoz és ehez beszélgetésekhez a család minden tagjának pontosan kellett érkezni. Pontosán és nyugodt arccal és lélekkel és csendes szóval.

Az apám megkivánta tőlünk, hogy tartózkodjunk minden kellemetlen, kényelmetlen és zavaró témától. Ebben Ő igen következetes volt.

Az étkezésen kívül, előhozathattunk bármilyen problémát és szüleink meghallgatták, de mikor a család összeült az asztal köré, a csendes beszélgetés volt megengedve.

E mellett az asztal mellett folytak le életem első eszmecseréi "DIALOGIZÁLÁSAI". Az egész életem során, annak ellenére, hogy mindig határozott, gyakran talán keményfejű voltam, az emberekkel való kapcsolataimnak legjobb, legeredményesebb módjának az eszmecserét találtam.

Mindig szükségét éreztem a kölcsönös megértésnek.

Később mikor az anyanyelvem mellé egy új nyelv lépett be, mint a családi társadalmi, közösségi, stb. érintkezés nyelve legyen, továbbra is megtartottam ezt az elvet az eszmecseréről, mely fokról fokra később aztán az egyéniségem kitörölhetetlen része lett.

Férjemmel, Gyerekeimmel minden időben és alkalommal a szabad eszmecsere a "Dialog" képzete a kapcsolatunk alapját és lényegét.

Ha valamire büszke vagyok az életemben: éppen erre a képességemre a hallgatásra és meghallgatásra a dialogizálásra vagyok.

De ez az elismerés még mindig nagyobb azokkal szemben, akik hajlandók az EGÉSZSÉGES ESZMECSERÉRE!

Amit azonban szomorúan tapasztalunk kell, hogy az Őszinte eszmecsere ideje lejárt.

Egyházunk, az I.E.L.V. megalakulása után (1985.III.16.) most november elsején tartotta első rendes közgyűlését. A caracasi négy gyülekezet mellett a Valencia-i, Barquisimeto-i, Turén-i és Maracaibo-i gyülekezetek is elküldték képviselőiket erre a közgyűlésre, melynek többek között az egyház új vezetőségének megválasztása is feladata volt.

A beszámolókból kitűnt, hogy mindnyájunknak hasonló problémáink vannak. A legnagyobb gyülekezet, a német San Miguel létszáma annyira csökkent, hogy kétségessé vált, meg tudják-e tartani második lelkészüket. A skandináv gyülekezetnek nincs saját lelkésze, hanem a többi gyülekezet lelkészeinek segítségét veszi igénybe, de így is megvan az akarat az egyház fenntartására.

Jobb a helyzet az interiorban. A maracaibói lelkész házaspár, akik az év elején érkeztek, lassú de biztos előhaladásról számoltak be, de mivel ott sok éven át nem volt lelkész, mindent előlről kell kezdeni. A gyülekezetnek szép temploma és paplakja van. A két legkisebb csoport, Barquisimeto és Turén, ahova Valenciából jár le havonta a lelkész, szintén bizakodva néz a jövő elé.

A közgyűlés köszönetét fejezte ki H.H.Krull lelkésznek aki a szervezés és adminisztráció kezdeti nehézségeit fáradhatatlanul igyekezett megoldani. Krull lelkész beszédében kiemelte azt a segítséget, melyet Vladár Istvántól, egyházunk alelnökétől kapott az évek folyamán. A küldöttek végül egyhangulag megválasztották Puky Ákos lelkészt az egyház új elnökének. Magyar részről még a végrehajtó bizottságba Sándor Gizella került be.

Itt kell megemlítenünk, hogy a magyar gyülekezet végre megkapta a Luteránus Világszövetség által ezévre megígért segítséget 17.000 Bs. összegben. A Lorántffy Zsuzsanna Nőegylettől további 29.000 Bs-t kapunk, így eddigi adóságainkat ki tudjuk fizetni.

Az év hátralevő részében (nov-dec)még fizetésekre 25.800 Bs-ra, egyéb kiadások fedezésére (paplak, auto, "Üzenet" iroda)kb 15.000 Bs-ra lesz szükség. Ezért itt is kérjük hűveinket, hogy a karácsonyi hálaadományokról ne feledkezzenek meg.

(folytatás a 3. oldalról)

A második világháború után a világ kettéoszlott, győztesekre és legyőzöttekre, Mi a utobbiakhoz tartozván - velünk már nem kellett tárgyalni, beszélgetni Ránk lehetett kényszeríteni az ideákat a győztes jogán.

Igy állt be az életünkbe is egy törés a külvilági kapcsolataink elrendezésében is.

Soha semmiféle vallás, politikai állásfoglalás vagy magánvélemény nem jelentett számomra akadályt az emberekkel való kapcsolatomban. Mégis nehéz volt egyik napról a másikra alkalmazkodni az új környezethez, szokásokhoz és nyelvekhez.

Amikor átestem ezen a válságon, akkor láttam, hogy a világ megváltozott körülöttem. Senki senkivel nem akart beszélgetni. Senkinek sem volt ideje beszélgetni a felebarátjával. Az elmélyült komoly beszélgetések ideje lejárt!

Helyét átvette a könnyű, felszínes "locsogás" vagy a száraz, izetlen hivatalos üzleti "Közlés".

A magas színvonalú, elegáns, világos és szép "beszélgetés" eltűnt. Sőt! Azt lehet mondani, kinevetik azt, aki megpróbál szépen beszélgetni.

A beszélgetés helyét átvette az időben és tárgyában mindig lehatárolt, csak egy célt néző "beszéd". Mert nincs "idő" a széleskörű, átfogó, szellemes és nyugodt beszélgetésre.

A sietés a XX század emberének a legnagyobb átka és betegségei sorozatának okozója. A stressz ma olyan betegség a modern embernek, mint a múltban a pestis és kolera volt. Ezek helyett ma stressz okozta szívbetegségek tizedelik az emberiséget.

Az orvosi kutatás megállapította, hogy van egy embertípus, mely a leginkább hajlamos a szívbetegségekre. Ezt a típust jelzik az "A"-val.

Érdekes meghallgatni az orvosokat, amikor bemutatják hogyan beszélnek ezek az "A" típusu emberek.

A normális beszélgetésükbe mindig kiemelnek egy-egy szót, mely szerintük fontos, bár a hallgató nem érti miért?

A mondat utolsó szavát sokkal gyorsabban mondják ki, mint a mondat többi részét.

Ez a beszédforma elárulja a bennük lévő erőszakosságra és ellenségeskedésre való hajlamot.

A gyorsan kimondott utolsó szava a mondatnak elárulja,

mennyire türelmetlenek és mennyire kedvük ellen van, hogy drága idejükből beszédre, még erre a beszédre is pocsékolni kell.

Másik jellemző tünet az "A" típusoknál, hogy képtelenek olvasni vagy éppen beszélgetni.

Szinte feleslegesnek tartják a beszélgetést vagy a normális emberi kapcsolatok fenntartását. Az idegrendszeri megbetegedéseknek jellemző tünete ez az elzárkozás.

Pedig a beszéd az, mely gondolataink és érzelmeink közlésére szolgál, melyen keresztül megközelítjük embertársainkat. A kulcsa a harmonikus emberi együttélésnek.

De az emberiség nyelve - egy mindent befedő stressz hatása alatt - szinte megbénult. Már nem keresi, nem használja azokat az örökszép szavakat, melyek a kölcsönös megértés és szeretet szavai.

Süketen és némán élünk egymás mellett, emberek, nemzetek, földrészek és talán megyünk, visszük az emberiséget történelmének legnagyobb katasztrófája felé.

Milyen könnyű lenne elkerülni ezt a katasztrófát, ha egy kicsit gondolnánk arra, hogy egy meleg "hogya vagy"? "Hola" s utána 2-3 barátságos szó mennyire közelebb hozza egymáshoz az embereket.

Igen, a világ szakadatlanul változik és elkerülhetetlen mi is kell, hogy alkalmazkodjunk a változásokhoz. De a megértés és szeretet szavai soha nem változhatnak.

A fiatalok manapság szeretnek beszélni az ő függetlenségükről és nem veszik észre, hogy ennyire soha nem volt irányított, kötött, befolyásolt az életük, gondolkozásuk és beszédük mint manapság.

Pedig, ha nem tanulják meg a meleg szavak értékét, az eszmecsere szellemi gazdagságát és kimondhatatlan építő jelentőségét, úgy ők is okozói és részesei lesznek a fejünk felett lebegő nagy, emberi tragediának.

Előttünk áll a nagy kérdés: képes lesz-e az emberiség túlélni a mai világban folyó, szinte ördögi mesterkedéseket, áttöri-e a mesterségesen felépített elválasztó korlátokat, melyen belül már nem is úgy viselkedik az ember mint "homo sapiens", hanem, mint "Örült majmok" serege. (Szent Györgyi Albert - The Crazy Ape)

Milyen nehéz a mai világban a karácsonyi gondolatokig eljutni. Zavart, zaklatott gondolataink másfelé kalandoznak, visznek el!

Most mikor írjuk karácsonyi lapjainkat és látjuk azokon a mindenféle csak éppen nem a szeretet és a béke szavait...

Az EGYHÁZI JÁRULÉKOK az év folyamán igen szépen befolytak, sokan meg is emelték az összeget, amiért itt is köszönetet mondunk. Több rendkívüli adományt is kaptunk és a perselypénz összege csaknem elérte az optimista módon előirányzott 38 ezer Bs-t. Így az egyháztagoktól az év első 10 hónapjában 132.139 Bs. jött be, amire méltán büszkék lehetünk. Ez fejenként kb.1.000 Bs.

A szomorú viszont az, hogy költségvetésünk szerint kiadásaink erre az évre 300 ezer Bs-t tesznek ki. Ebből Nőegyletünk vállal 29 ezret. A Luteránus Világszövetség től kapunk kb.30 ezret, de még így is hiányzik kb.100 ezer Bs.

Kérünk tehát mindenkit, aki még nem fizette ki egyházi járulékát, hogy ezt mielőbb tegye meg. Aztán kérjük azokat, akik még messze vannak a célkitűzéstől, mely szerint bevételeink 1%-át egyházi célokra fordítjuk, hogy bőkezűen adjanak karácsonyi hálaadományt. Vannak gyülekezetünknek is jómódú tagjai. Ebben a kritikus helyzetben ők hivatottak arra, hogy protestáns multunkhoz híven az egyház segítségére siessenek.

KÖSZÖNET. Gyülekezetünk és Nőegyletünk nevében mondunk köszönetet Kovács Kláriéknak (Casa Hogar San Carlos) amiért két honfitársunkat több hónapos időtartamra gondozásra felvették és sok türelemmel kezelték.

Irjuk fel mindnyájan a szivünkbe és a karácsonyi lapjainkra az angyal szavait " Dicsőség a Magasságos meny-nyekben Istennek és e földön BÉKESSÉG és az emberekhez
ΤΑΚΑΡΑΤ"

Minden ádvent kegyelem
Vétkem jóvá tehetem.
Minden ádvent vigalom
Isten Ur a viharon.
Minden ádvent érkezés
Átölel egy drága kéz.

Minden ádvent alkalom
Győzhetsz saját magadon!
Minden ádvent ima is
Uram, fogadj be ma is.
Minden ádvent szeretet
Betlehembe vezetett.

Köszönd meg hát a csodát
A VILÁG KARÁCSONYÁT!

Ürögdy Ferenc
ref.lelkész

EGYHÁZI GYÜLÉSEK A "HEGYEN"

1986 áprilisában és májusában összesen hét egyházi gyűlést rendeztek Caracasban a "hegyen", amelyen közel 250 más országból ideérkező személy is résztvett, a helyi egyházak kiküldöttei mellett. Mivel az "Üzenet" eddig kezembe került számaiban nem olvastam részletes beszámolót ezekről az összejövetelekről, elhatároztam, hogy ismertetem pár mondatban azok célkitűzését, jellegét, összetételét és eredményeit, bár jómagam ezek közül csak a legutolsón vettem személyesen részt. Azért tartom ezt fontosnak, mert a rendezők azért hívták össze ezeket a gyűléseket éppen Venezuela fővárosába, hogy az odaérkezőknek legyen alkalmuk a venezuelai egyházi élet megismerésére és a caracasi hittestvéreknek a testvéregyházak és a Lutheránus (Evangélikus) Világszövetség (LVSz) képviselőivel való találkozásra.

Az első értekezlet a LVSz latinamerikai tagegyházait vezető EGYHÁZI ELNÖKÖK KONFERENCIÁJA volt. Nyolc Latinamerikában munkálkodó evangélikus egyház teljesjogú tagja az LVSz-nek, ennek a felekezeti világszervezetnek (Argentína, Bolivia, Brazília, Chile, El Salvador, Kolumbia, Mexikó és Venezuela egy-egy egyháza)

Az első ilyen értekezletet 1978-ban e sorok írója szervezte meg a braziliai Curitiba-ban, azóta évenként megtartották e gyűléseket.

A VII. LATINAMERIKAI kongresszus főtémája a reménységre és békére való újjászületéssel, illetőleg az ezekben való növekvéssel foglalkozott (Renacer y Crecer en la Esperanza y en la Paz). Az al témákról a következő előadáscímek tájékoztatnak: 1. Jelenlét és megújulás; 2. Misszió és ökumenzmus; 3. Elszegényedés és felszabadulás. A reggeli bibliatanulmányok Amos könyvéből vett szakaszokra támaszkodtak. Kerekasztalbeszélgetések keretében a gyülekezeti és teológiai nevelés, a nők lelkesítői szolgálatának és általában a lelkipásztori munkának a kérdései kerültek előtérbe. A kongresszus - amelynek a résztvevői között nem csak a LVSz tagegyházaiból érkezett kiküldöttek, hanem ahhoz nem csatlakozott evangélikus egyházak delegátusai és ökuménikus vendégek is helyet foglaltak - egy levelet intézett a latinamerikai egyházakhoz és vagy öt gépelt oldalt kitevő határozati javaslattal fordult a résztvevőkhöz, a latinamerikai egyházakhoz és a LVSz-hez:

Ha valaki a kongresszus előadásainak a szövegét elolvassa, nem tud attól a benyomástól megszabadulni, hogy azok sokkal inkább foglalkoztak az egyház szociopolitikai szerepével, mint korábbi kongresszusok előadásai. Ez tulajdonképpen nem mondható hibának, különösen - ha a múlttal szemben - ez egy korrekciót jelent. De egyes felvetett gondolatokkal, amelyek a viszonylagosan nagy (800.000 megkeresztelt egyháztagot számláló) braziliai egyház számára jó útmutatást jelentettek, a spanyolulbeszélő országok kis evangélikus egyházai azonban evvel csak keveset tudnak kezdeni.

A venezuelai magyar munka számára talán a legfontosabb gyűlés a NEMZETISÉGI GYŰLEKEZETEK KONZULTÁCIÓJA volt.

A kiküldött meghívó szerint a tanácskozás - főleg - a következő kérdésekkel tervezett foglalkozni:

1. Miképpen látják e gyülekezetek önmagukat?

2. Az eddig kapott támogatás segítette, vagy akadályozta munkájuk fejlődését?

3. Miképpen illeszkedtek be országuk evangélikus egyházába, ill. befogadó hazájuk társadalmába?

4. Milyen szerepet játszik a nyelv a gyülekezetek életében?

A résztvevők igen sok kérdésben azonos meglátásokra jutottak, így egyetértettek abban, hogy ilyen gyülekezeteknek nem csupán joguk van arra, hogy munkájukat végezzék, azaz, hogy az Evangéliumot a hívek nyelvén hirdessék és ezen egyházak tagjait vallási és kulturális tradícióik megtartásában támogassák, hanem fontos szerepet tölthetnek be országuk egyházi életében.

E sorok írója, aki nem vett részt ezen a tanácskozáson, úgy értesült, hogy az azon megjelent magyar kiküldöttek voltak talán leginkább felkészülve egy ilyen konzultáción való részvételre. Az a reménye, hogy a presbitériumok időt szánnak a jelentés tanulmányozására.

A hatodik együtlét a "hegyen" nem volt tulajdonképpen gyűlés, hanem egy tanulmányi LÁTOGATÓPROGRAMM bevezető és

összefoglaló,illetőleg kiértékelő összejövetele. Ugyanis a LVSz Egyházi Együttműködési Bizottságának az évi gyűlésére érkezők egy része három latinamerikai nagyvárosban: Bogotában,Caracasban és Mexikóban két és fél,vagy három napig tartó tanulmányi programm keretében próbálta megismerni az egyházaknak e városokban folyó missziói munkáját.

A San Antonio de los Altosban tartott hetedik összejövétel volt talán a legjelentősebb,hiszen a többi értekezlet, munkagyűlés, konferencia javaslataival ez a gyűlés foglalkozott és döntötte el, hogy miképpen lehet azokat megvalósítani. Ez nem egy kivételes és egyedülálló alkalomra összehívott együttlét volt, hanem a LVSz Végrehajtóbizottsága által az 1984. évtől az 1990-ig évig terjedő időszakra kinevezett és bizonyos feladatok elvégzésével megbízott 12 tagú bizottság évi közgyűlése (amely - többek között - évente több mint 4 millió dollárt kitevő összeg felhasználása felől kell,hogy javaslatokat tegyen az LVSz Végrehajtó Bizottságának).

Az említett bizottság végrehajtó szerve a Genfben szolgáló Egyházi Együttműködési Bizottság,amelynek 14 munkatársa vett részt a caracasi gyűlésen. Eljött oda a Világszövetség két főtisztviselője: a főtitkár és a pénzügyi igazgató,valamint képviseltette magát a világszolgálati és kommunikációs osztály is. Hogy e bizottság felelősségteljes munkáját jól végezze,minden gyűlésére meghívják tanácsadókat(így vett részt a caracasi ülésen Pátkai Róbert esperes,angliai magyar lelkipásztor)

32 tanácsadó vett részt a caracasi alkalmon,köztük a helyi egyház két kiküldöttje. Sajnálatos, hogy ezek - nyilván más elfoglaltságuk miatt - nem mindig tudtak jelen lenni a tanácskozásokon és talán nem tudták,hogy állíthatnak helyetteseket is. Képviseltette magát a Latinamerikai (római katolikus) Püspöki Konferencia is, és három kíséreléssel együtt 65 résztvevőt gyűjtött egybe - a világ minden tájáról - e gyűlés.

A megnyitóiistentiszteletre április 30.-án délután került sor a "hegyen".Ezt Krull lelkész, a Venezuelai Evangélikus Egyház elnöke tartotta. Ezt a főtitkár előadása,majd a Bizottság elnöknőjének, Dr. Dorothy Marple asszonynak(USA) és Risto Lehtonen osztályigazgatónak (Finnország) a beszámolója követte. Mindegyiket megvitatták a résztvevők.

A gyűlés második napjának a témája "Az Egyház szolgálata a nagyvárosokban" volt. Erről szólt a bevezető bibliatanulmány, amelyet egy brazil lelkes tartott (ez a lelkes még két reggeli bibliaórát vezetett; a május 5.-i reggeli áhitat írásmagyarozója Knuth Attila volt) és ekkor hangzott el a három fentebb említett látogatócsoport beszámolója is. Egy másik brazil lelkes az ottani egyház városszéli missziói állomásainak nagyszabású munkáját ismertette, majd egy hattagú északamerikai csoport rövid előadások, film- és képvetések, énekek valamint bizonyágtételek segítségével bemutatta, hogy az egyház hogyan dolgozik egyes amerikai nagyvárosokban. Csoportokban végzett munka értékelte ki a nap tanulságát.

A következő napok során az egyes referensek jelentései nyomán afrikai, ázsiai, latin- és északamerikai és európai ügyek, valamint a kutatási (tanulmányi) és tájékoztatási munka eredményeinek a megtárgyalása képezte az ülészakok súlypontját.

Annak ellenére, hogy a konferenciák a "hegyen" voltak, a caracasi egyháztagnak volt alkalmuk a külföldről jött vendégekkel találkozni. Erre a vasárnapi és egyéb istentiszteleteken nyílt jó alkalom. A magyar gyülekezet tagjai hallhatták Hefty László, Pátkai Róbert és az alulírott lelkes prédikációit.

Ezeken az alkalmakon kívül több egyháztagnak feljött egyes eseményekre a "hegyre". Így május 4.-én este, együttes vacsorát követően, nyilvános előadást volt, amelynek keretében minden világrészről egy résztvevő szóval vagy képekkel beszámolt országa egyházi életéről. A magyar gyülekezet tagjai közül többen résztvettek ezen az alkalmon.

Ugyancsak többen jöttek fel a "hegyre" arra a záró-istentiszteletet követő ünnepségre, amikor is egy "parilla-vacsora" után megtörtént a sorok írójának a búcsúztatása, gondolva arra, hogy 15 évi genfi szolgálat után, hamarosan (1986 június 30.-án) eléri a nyugalmabavonulás idejét. Ez - a venéz égbolt alatti együttlét - a jövőben is felejthetetlenül szép és megleghangulatú emlék marad számára.

Pósfay György

IMPRESOS POR AYTON

S U I Z A

Ch-1224 Chene Bougeries

4 chemin de La Bride

Rev. G. Postay

CONGREGACION HUNGARA
 Apartado 68 360
 Caracas 1062-A
 Venezuela

ISTENTISZTELETEK

Caracasban minden vasárnap 9¹⁵ -kor, de dec.14.-én
 este 6-kor szeretetvendégséggel egybekötve.

Úrvacsora december 25-én 9¹⁵, január 1-én este 6-kor

Valenciában december **28-án**, most kivételesen d.u.4-kor
 p o n t o s a n !

A lelkészi hivatal és templom címe: Prolongación de
 4^a Av. de Altamira con 3^a Transversal. Qta La Reforma
 Telefon: 33 73 52

Impreso Por: Acción Ecumenica, Caracas.